

Decizia nr. 550 din 23.05.2019
privind sancționarea cu somație a SOCIETĂȚII ROMÂNE DE TELEVIZIUNE
BUCUREȘTI, Calea Dorobanți nr. 191, sector 1
CUI 8468440
Fax: 021/319.92.15

- pentru postul de televiziune TVR 1

Întrunit în ședință publică în ziua de 23 mai 2019, Consiliul Național al Audiovizualului a analizat raportul întocmit de Direcția Monitorizare în baza reclamației înregistrate sub nr. 3495/04.04.2019 cu privire la emisiunea „Pulsul Zilei”, difuzată de postul TVR 1, în data de 3 aprilie 2019.

Postul public de televiziune TVR 1 aparține SOCIETĂȚII ROMÂNE DE TELEVIZIUNE (licența audiovizuală nr. S-TV 29.3/30.01.2001 eliberată la 29.11.2018 și decizia de autorizare nr. 1267.0-3/15.03.2007 eliberată la 29.11.2018).

În urma analizării raportului de monitorizare și vizionării înregistrării, membrii Consiliului au constatat că radiodifuzorul SOCIETATEA ROMÂNĂ DE TELEVIZIUNE a încălcat prevederile art. 66 din Decizia nr. 220/2011 privind Codul de reglementare a conținutului audiovizual, cu modificările și completările ulterioare (Codul audiovizualului).

Potrivit dispozițiilor invocate:

Art. 66 În programele de știri și dezbateri informarea în probleme de interes public, de natură politică, economică, socială sau culturală, trebuie asigurate imparțialitatea și echilibrul și să fie favorizată libera formare a opiniilor, prin prezentarea principalelor puncte de vedere aflate în opoziție, în perioada în care problemele sunt în dezbateră publică.

În fapt, postul de televiziune TVR 1 a difuzat, în direct, în data de 03.04.2019, în direct, în intervalul 18.59-19.47, emisiunea de infotainment **Pulsul zilei**, prezentată și moderată de către Radu Andrei Tudor, cu mențiunea *direct*. Emisiunea, difuzată de luni până vineri, cuprinde știri, unele fiind comentate cu invitații din studio.

În cadrul ediției din 3 aprilie 2019, a fost difuzată o știre cu privire la o tânără însărcinată decedată la câteva ore după ce a născut, la Spitalul Județean de Urgență Reșița. Pe ecran a fost afișat titlul: **ACUZAȚII DE MALPRAXIS, LA REȘIȚA**; Subtitlu: **O tânără de 32 de ani a murit la câteva ore după naștere**

Potrivit raportului de monitorizare, în intervalul 19:03-19:29, în studio a fost invitat avocatul Adrian Cuculiș, titlurile afișate pe parcursul prezenței acestuia a fost: **CÂND PUTEM VORBI DE MALPRAXIS; "COLEGIUL MEDICILOR ANALIZEAZĂ MALPRAXISUL"; "APOI SE POATE MERGE ÎN INSTANȚĂ"; "O TĂIETURĂ GREȘITĂ, VĂTĂMARE CORPORALĂ"; "MALPRAXISUL NU E O MICĂ EROARE"; "NOSOCOMIALELE SUNT TOT MALPRAXIS"; CÂT DUREAZĂ UN PROCES DE MALPRAXIS; "DAUNELE MATERIALE SE CUANTIFICĂ"; "SE POT CERE DAUNE MORALE"; "SUNT SUTE DE MII DE DOSARE"**

Redăm din raportul de monitorizare, spre exemplificarea conținutului și modului de desfășurare a emisiunii:

“S2-1 (rep. 00.00-15.42, 3-19) Radu Andrei Tudor: *Despre malpraxis vorbim în această seară. Desigur, așteptăm în cazul prezentat mai devreme concluziile anchetatorilor. Alături de mine, în studio, este avocatul Adrian Cuculiș. Bună seara. Bine ați revenit la Pulsul zilei.*

Adrian Cuculiș: *Bună seara, bine v-am găsit.*

Radu Andrei Tudor: *Haideți să vedem ce este, de fapt, malpraxisul?*

Adrian Cuculiș: *Dacă stăm să ne uităm în legea care reglementează activitatea medicilor, din păcate această lege îi reglementează pe toți, fie că vorbim de medici la modul general sau de medicii stomatologi sau chiar și farmaciștii sunt reglementați de către aceeași lege, iar acțiunea de malpraxis înseamnă de fapt praxisul care este practica medicului doar că este făcută într-un mod greșit. Malpraxisul trebuie să se soldeze cu o pagubă efectivă în sfera pacientului. Adică fie că discutăm despre o intervenție greșită, fie că discutăm chiar, la un moment dat, și de o vătămare corporală, asta înseamnă de fapt fapta de malpraxis. Malpraxisul la modul general și din păcate spun lucrul acesta, este destul de întâlnit în România. În ultimii ani de zile a început să se discute din ce în ce mai mult despre fapte de malpraxis. Malpraxisul nu se limitează doar la domeniul medical. Din contră, tot ce înseamnă liber profesionism este supus unui asemenea fenomen de malpraxis și pentru fiecare faptă de malpraxis el trebuie să fie protejat prin asigurare. Sigur, nu-l protejează și de faptele penale. Pentru că am și spus, de altfel, cum a fost cazul de mai devreme pe care l-ați și prezentat, dacă se constată că medicul dintr-o gravă eroare a curmat viața acelei paciente poate fi anchetat inclusiv penal. Pentru că o dată ce se desfășoară o asemenea faptă de malpraxis răspunderea efectivă este una civilă dar în niciun caz nu se exclude răspunderea, spre exemplu, disciplinară și nu se exclude nici răspunderea penală. Foarte mulți fac o confuzie și poate că este bine să o reglăm și să se înțeleagă foarte clar acasă. În momentul în care sunt îndeplinite aceste condiții de malpraxis în sfera medicală pentru că la asta ne raportăm în seara asta, Colegiul Medicilor, grupul din care face parte acel medic se poate sesiza doar cu privire la acțiunea disciplinară. Nu mergem să depunem o plângere la Colegiul Medicilor în scopul de a fi anchetat cu privire la fapta de malpraxis, ci doar disciplinar. (rep. 02.17) **Adică Colegiul Medicilor are niște aptitudini, să spunem așa, reduse. Nu-i poate oferi celui pacient sau familiei în cazul decesului, pentru că există situații mult mai grave, o recompensă, dacă vreți, sau o despăgubire de natură financiară. Colegiul Medicilor din care face parte, pentru că acest Colegiu al Medicilor are competențe strict disciplinare, poate, spre exemplu, să dea un vot de blam care, din păcate, este cel mai des întâlnit în România. Asta nu înseamnă mai nimic. Adică doar că ei nu sunt de acord cu ce s-a întâmplat acolo. Dacă stăm să ne uităm puțin pe ce decizii au fost date în ultimii 10 ani de zile și în mod întâmplător am făcut eu analiza asta, singurul caz cunoscut ce a fost sancționat cu o sancțiune ceva mai drastică de întrerupere a activității, dacă nu mă înșel, până la un an de zile, a fost aceea a doctorului Ciomu. El a fost singur și oricum este un caz ultra cunoscut. Dar ne uităm că în fiecare zi, dar absolut în fiecare zi se produc cazuri de malpraxis. Important este dacă cei care sunt subiecți ai acestor cazuri de malpraxis ajung cumva să-și facă dreptate sau nu.***

Radu Andrei Tudor: *Păi asta e problema. De ce persoanele cărora li s-au încălcat drepturile în spitale sau au avut de suferit în urma unor erori medicale nu se adresează în instanță. Există o teamă că poate dura un proces foarte mult sau că de cele mai multe ori este greu de dovedit că a fost culpă medicală?*

(rep. 03.42) Adrian Cuculiș: ***În tot cazul, ca să dovedești că a fost o culpă medicală acolo trebuie să te consulți, culmea, cu cine? Cu un coleg al celui medic pentru că legea este în așa fel făcută încât raportul de expertiză ce urmează să fie făcut trebuie să fie făcut obligatoriu de către un alt cadru medical care se înscrie pe acea listă a experților care trebuie să fie, atenție, de același grad didact profesional cu persoana care a săvârșit presupusa faptă de malpraxis. Dacă am discutat spre exemplu de un renumit doctor care are niște competențe extraordinare, la un moment dat chiar s-a pus problema că nu ar avea cine să-i facă acel raport de expertiză pentru că nimeni nu se***

încadra în acel grad didactic. Legea sănătății, legea care reglementează până la urmă această activitate a tot fost modificată. Ultima are noțiunea aceasta de reformă în sănătate. Reforma în sănătate a dus și bune și rele, dar din păcate plecăm de la fondul problemei. Cum vă explicați, spre exemplu, că în România nu există specializări clare, efective și nu există nici tribunale care să ancheteze și judecătorii cu secții specializate efectiv cazurile de malpraxis. Deci, noi nu avem așa ceva. Nu avem o specializare. Judecătorii nu sunt instruiți cum ar trebui să vadă un caz de malpraxis. Nu există așa cum vedem în vest, de exemplu. Toți cei din vest, din America, spre exemplu, în momentul în care trec printr-un asemenea eveniment, imediat s-au dus la asigurarea medicului respectiv, se face dovada destul de repede acolo, nu știu cum noi nu reușim aici, și ulterior să plătești acea despăgubire. Dar, în momentul în care Colegiul Medicilor, că deocamdată aici m-am oprit că mai am două elemente, dacă întotdeauna acest vot de blam sau un avertisment pentru că sunt mai multe, cel mai grav este excluderea din Colegiul Medicilor, asta ar echivala de fapt cu o excludere din profesie. Dar nu avem o asemenea situație. Dacă nici în cazul acela celebru nu s-a întâmplat lucrul ăsta, ne închipuim că în alte cazuri care sunt ascunse sub preș, să spunem așa, cu atât mai puțin. (rep. 05.40)

Mai există, pe mai departe, că am vrut să fac diferența asta, Colegiul Medicilor analizează dacă discutăm despre o răspundere disciplinară, dar avem DSP-ul, Direcția de Sănătate Publică în fiecare județ și în Municipiul București. În cadrul acestei Direcții de Sănătate Publică se regăsește ceea ce se numește Comisia de Malpraxis. De abia în Comisia de Malpraxis dacă reușim să facem dovada, dar v-am spus în ce condiții, trebuie să avem o expertiză făcută de un coleg al medicului care practic ar trebui să vină și să spună că acel coleg al lui este vinovat. După ce această comisie se pronunță, de abia atunci avem posibilitatea, efectiv 100%, fără să mai încapă în discuție că nu se pune problema de malpraxis, să mergem în instanța de judecată. Dar, atenție, una nu exclude pe cealaltă. Adică dacă eu nu vreau să mă duc la această Comisie de Malpraxis din cadrul D. S. P.-ului nu sunt obligat s-o fac. Pot să mă duc direct la instanță, iar instanța numește acolo un expert. Noi spunem că imparțial pentru că așa ne place să credem că justiția funcționează corect și primim o rezolvare a problemelor noastre. Mai există și a treia variantă pe care am și menționat-o, de altfel, mai devreme, răspunderea penală. Păi în condițiile în care tu nu respecti un anumit protocol sau avem niște infracțiuni în codul penal, spre exemplu una dintre ele sună în felul următor: vătămarea fătului sau vătămarea nou născutului care poate duce pe mai departe la decesul lui. Toate acestea se încadrează în noțiunea de infracțiuni. Sau chiar și o tăietură făcută greșit. Toate pot ridica o chestiune care se numește vătămare corporală, în cele din urmă, dacă depășește 90 de zile de îngrijiri medicale. Vedeți câte elemente sunt? Că în cele din urmă am făcut tot expozeul ăsta ca să vă pot răspunde la întrebare. De ce oamenii nu ajung să-și caute dreptatea? La modul general toată lumea trebuie să aibă o asigurare profesională. Și eu în calitate de liber profesionist am asigurare profesională, pentru că suntem supuși greșelii. Așa și doctorii și medicii. În momentul în care tu ești în spital este clar că nu ești acolo din plăcere. Și mai ales cum ați prezentat și cazul de mai devreme, adică tu vezi că persoana respectivă scuipă sânge, da? Adică nu poți să spui că ai o simplă răceală sau, culmea, să-l trimiți acasă. Chiar acum câteva săptămâni a venit cineva și mi-a prezentat un caz uluitor cu două zile înainte să nască după ce se chinuise 9 ani de zile, să rămână însărcinată, deși copilul s-a constatat că are cordonul ombilical înfășurat în jurul gâtului medicul i-a spus "du-te liniștită acasă, vino să naști peste 2 zile. Și evident copilul a murit, fătul a murit. Asta este o neglijență criminală. Dacă stăm să facem o paralelă cu ce se întâmplă în vest, păi dacă ar veni, să spunem, corpul de avocați din vest cu toată practica de acolo în România, probabil că ar descoperi efectiv un sediu al materiei sau o zonă absolut neexplorată la noi. (rep.08.39-10.01)

Cazurile de malpraxis ajung foarte greu în instanță și din pricina acestui dezinteres, până la urmă, al celor care redactează rapoartele de expertiză. Pentru că, vă mărturisesc, nu pot să spun eu 100% că este un caz de malpraxis până când nu văd protocolul medical. Adică eu sunt specializat să anchetez și să mă ocup de ceea ce înseamnă răspundere civilă delictuală, dar cuvântul de final, nu?, îl va da întotdeauna un expert și judecătorul respectiv se va lua întotdeauna după raportul de expertiză.

Radu Andrei Tudor: **Bun, dar v-ați confruntat cu cazuri de sindicalizarea medicilor, exact despre ce-mi povesteți ceva mai devreme, că până la urma este vorba despre niște colegi. Și există o solidaritate între ei.**

Adrian Cuculiș: **Și-au jurat fraternitate într-un fel, în momentul în care au jurat...**

Radu Andrei Tudor: (Se suprapune) **jurământul lor care ar trebui să-l respecte dar...**

Adrian Cuculiș: **Sigur, există chestiunea aceasta și se resimte de altfel. În momentul în care apar expertizele la mijloc, chiar la un moment dat s-a pus problema unei incompatibilități a celui care a făcut expertiza pentru că avusese o lucrare publicată exact cu persoana pe care o ancheta. Adică, dacă noi stăm la masă și ulterior ne apucăm să scriem o carte împreună, evident că nu pot să fac o expertiză care să fie și echilibrată să fie și echidistantă și în cele din urmă să vadă și să scoată la suprafață adevărul. Niciodată, niciodată, niciun fel de doctor n-o să-ți recunoască: da, eu am greșit. Nu am auzit niciodată o asemenea chestiune. Nu. O să verifice comisia, vedem pe urmă. Păi da, dar în spatele unui malpraxis, din nefericire, cum ați prezentat și cazul de mai devreme, sunt niște drame adevărate. Adică malpraxisul în sine nu trebuie înțeles ca o glumă "vai, mi-a greșit operația".**

Radu Andrei Tudor: Da, o mică eroare.

Adrian Cuculiș: Nu. Nu e o mică eroare. Malpraxisul înseamnă, până la urmă, chiar și viața omului. Și mulți nu știu că nu doar doctorul care perfectează acea operație sau echipa medicală dacă vorbim de operație sau spitalul ar putea fi tras la răspundere, ci, există un conglomerat de persoane, inclusiv persoane juridice, pentru că doctorul nu acționează pe persoană fizică, nu? Nu-l operează la el în sufragerie, îl operează într-o unitate spitalicească și slavă domnului c-am văzut atâtea elemente, infecții în spital, infecții intraspitalicești. Am văzut dezinfectanții care nu erau folosiți corespunzător. Avem o lipsă de instrumente care ar trebui să existe în spital. Am văzut niște declarații, spre exemplu prin care se spunea că acele tubulaturi ce sunt folosite la respirația artificială erau folosite ba de la un pacient luat, date la un pacient și folosite la altul. Adică toate lucrurile astea duc în cele din urmă la atragerea răspunderii civile delictuale, pentru că spitalul nu poate fi acuzat de vreo faptă penală pentru că acolo doar s-a desfășurat această activitate. Dar dacă un pat, de exemplu, se rupe și cade pacientul cu el, sau o masă de operație nu este corespunzătoare sau un aparat propriu-zis nu-și mai poate îndeplini funcțiunea inițială, atunci și spitalul este tras la răspundere.

Radu Andrei Tudor: Bun. Și în cazul infecțiilor nosocomiale putem spune că este vorba despre malpraxis sau e vorba despre altceva?

Adrian Cuculiș: Ele intră tot în noțiunea de malpraxis în sensul larg al legii. Dacă o persoană ia o asemenea infecție din spital și se face dovada, ceea ce se numește legătură de cauzalitate, pentru că aici discutăm foarte puțin aproape și de o cauză penală, până la urmă, dar legătura de cauzalitate între cum a intrat pacientul respectiv în spital și cum a ieșit pacientul de acolo și dacă se face legătura asta de cauzalitate, evident că nu a venit doctorul cu infecția respectivă, bacteria sau virusul sau indiferent ce era, se afla deja acolo și prin operația respectivă a fost contractat și de persoana aceea. Și atunci tot în sfera aceasta de malpraxis intră și contractarea unor asemenea infecții care la un moment dat pot fi mult mai periculoase decât intervenția chirurgicală la care e supus.

Radu Andrei Tudor: Păi ați văzut cazul colectiv.

Adrian Cuculiș: Nu, acolo e... Nu știu.

Radu Andrei Tudor: Ce s-a întâmplat în spitale, da.

Adrian Cuculiș: Ți se zbârlește pielea pe tine când, ...

Radu Andrei Tudor: Exact...

Adrian Cuculiș: ... când te gândești la așa ceva. Și nu s-a întâmplat în '90. Adică vorbim de câțiva ani de zile. Au rămas traumele respective asupra întregii României. Adică mie îmi este teamă, și nu cred că sunt singurul care trăiește cu impresia asta, că dacă ne-am confrunța încă o dată cu o asemenea situație probabil că am gestiona-o chiar mai prost decât prima dată. Este adevărat, nu te poți aștepta ca o asemenea tragedie să te lovească și să reacționezi, adică poate că nici nu au reacționat, nici nu și-au dat seama ce s-a întâmplat, dar cum s-a gestionat situația ulterior, zic, din lipsă de multe lucruri care sunt absolut

indispensabile unui spital și faptul că nu s-a acceptat mai de parte ajutorul extern cred că e o mare, mare problemă.

(rep. 13.17) Radu Andrei Tudor: Bun. Un proces într-o instanță poate dura mulți ani. Ne puteți spune care este durata medie a unui astfel de proces în momentul în care se deschide un proces care are ca obiect malpraxisul?

Adrian Cuculiș: **Dac-am avea în vedere un drum li... , o practică normală ca toată lumea să-și facă treaba în cadrul unui proces, prima dată, mergem la acest Colegiu al Medicilor și vedem dacă într-adevăr a existat o răspundere civilă disciplinară acolo și să-l sancționeze Colegiul Medicilor. În același timp, depunem inclusiv, dar și asta e important să spunem, 6 luni de zile ai de la momentul la care ai fost prejudiciat, sau de la momentul decesului familia are 6 luni de zile dacă asemenea situație se depune plângere la Colegiul Medicilor. Ulterior există un termen de 3 ani de zile când te poți adresa fie instanței de judecată, fie comisiei respective cu privire la cercetarea cazului de malpraxis. Dacă lucrurile nu ar fi îngreunate acolo, în mod normal în 30 de zile ar trebui să fie raportul efectuat. Eu vă stau mărturie că am mai multe cazuri de genul acesta, sub un an de zile nu a venit niciodată raportul respectiv. Și în 100% dintre cazuri, raportul care este plătit cu niște bani grei, cam 4.000 de lei, 5.000 de lei, în funcție de cât de complicat este cazul, câte acte sunt de analizat. Și în 100% dintre cazuri, vă spun că a venit negativ, nu s-a constatat fapta de malpraxis. Cumva asta este pe de o parte și frumusețea dreptului și frumusețea faptului că poți să interpretezi, dar și urâciunea lui. Adică dacă vrei să spui un lucru în mai multe feluri ai posibilitatea asta. Or asta se întâmplă în cadrul rapoartelor respective de expertiză. Ei spun un lucru în favoarea lor evitând cumva ceea ce s-a întâmplat acolo. Și de abia ulterior ajungi în instanță. Și când ajungi în instanța de judecată, dacă treci prin toată procedura asta și nu te adresezi direct instanței de judecată, pe instanță să spunem că un 2 ani de zile ar fi un termen rezonabil, timp în care ar trebui să-ți rezolvi procesul. Și, atenție, nu cred că vorbim de un proces definitiv, pentru că un asemenea proces are etapa fondului și se deschide întotdeauna la judecătorie și se termină la tribunalul din circumscripția celui care a fost vătămat și probabil apelul ar mai dura încă jumătate din timpul acesta. 3 ani de zile este un termen realist pentru a dovedi în România o faptă de malpraxis.**

(rep. 15.40-18.56, S2) Avocatul a vorbit și despre daunele care se pot cere la un malpraxis.

S2-2 (rep. 18.55-20.55, S2) Radu Andrei Tudor: Ce se întâmplă totuși? Ați observat foarte probabil și dvs. că s-au înmulțit aceste cazuri de malpraxis. Dacă ați stat să vă aruncați așa puțin asupra unui caz, să fiți atent la ce se întâmplă și să le urmăriți parcursul, care ar fi concluziile preliminare pe care le putem trage? Ce se întâmplă?

(rep. 00.23) Adrian Cuculiș: **De dată recentă am aflat și treaba asta m-a șocat efectiv, examenul de rezidențiat este dat în continuare urmând niște manuale din anii '70. Tehnologia, medicina mai ales, a evoluat atât de tare în ultimii 20-30 de ani, încât un manual din anii '70, care-ți descrie de fapt principiile generale în cazul chirurgiei, să spunem, a ceea ce trebuie să facă un medic, în condițiile în care noi operăm acum cu roboți, adică pare rupt dintr-un film care sperăm să nu fie de la noi dar totuși este de la noi. Și asta n-o spun eu, o spun cei care susțin rezidențiatul în momentul de față. Pe partea cealaltă, nu s-ar mai justifica nici o lipsă de interes a medicilor pentru că medicul în momentul de față are un statut extrem, extrem de privilegiat în România, raportându-ne la perioada trecută când aveau niște salarii de mizerie. Dacă ne uităm pe mai departe la partea de educație sau la partea de dorință de a pleca din țară, este adevărat că foarte mulți medici buni au plecat din țară. Este o constatare din statistici, nu trebuie s-o spun eu.** (rep. 01.26) Probabil că toate astea trei elemente, adunate, duc pe mai departe la o creștere, de fapt, a cazurilor de malpraxis, dar în același timp, cazurile de malpraxis au început să fie și descoperite datorită informației sau datorită informării pe care fiecare pacient în parte și-o poate face. Pui mâna pe telefon, cauți ce protocol s-a urmărit acolo și imediat îți dai seama, cel puțin general vorbind dacă într-adevăr ai fost sau ai o prezumție de malpraxis

sau nu. Adunate toate aduc în situația asta în care România, da, este o țară a malpraxisurilor.)”

După analizarea raportului de monitorizare privind conținutul și modul de desfășurare al discuțiilor generale referitoare la existența cauzelor de malpraxis în sistemul medical din România, membrii Consiliului au constatat că informarea publicului referitor la acest subiect de interes s-a făcut cu nerespectarea dispozițiilor art. 66 din Codul audiovizualului.

Potrivit dispozițiilor legale, în programele de știri și dezbateri informarea în probleme de interes public, de natură politică, economică, socială sau culturală, trebuie asigurate imparțialitatea și echilibrul și să fie favorizată libera formare a opiniilor, prin prezentarea principalelor puncte de vedere aflate în opoziție, în perioada în care problemele sunt în dezbateri publice.

Membrii Consiliului au constatat că, în cadrul discuțiilor purtate în emisiune între prezentator și invitatul acestuia, dar și prin titlurile afișate pe parcursul dialogului: *CÂND PUTEM VORBI DE MALPRAXIS; "COLEGIUL MEDICILOR ANALIZEAZĂ MALPRAXISUL"; "APOI SE POATE MERGE ÎN INSTANȚĂ"; "O TĂIETURĂ GREȘITĂ, VĂTĂMARE CORPORALĂ"; "MALPRAXISUL NU E O MICĂ EROARE"; "NOSOCOMIALELE SUNT TOT MALPRAXIS"; CÂT DUREAZĂ UN PROCES DE MALPRAXIS; "DAUNELE MATERIALE SE CUANTIFICĂ"; "SE POT CERE DAUNE MORALE"; "SUNT SUTE DE MII DE DOSARE"*, informațiile puse în atenția telespectatorilor priveau probleme de interes public, de natură socială, însă, în lipsa unui alt punct de vedere, acestea au avut un caracter acuzator la adresa Colegiului Medicilor din România, a experților și a personalului medical în general, cărora le erau imputate tergiversarea rapoartelor și anchetelor, subiectivismul acestora sau lipsa de interes, cu concluzia că România este o țară a malpraxisurilor.

În aceste condiții, Consiliul a constatat că informațiile referitoare la malpraxis în România, puse la dispoziția publicului în cadrul ediției emisiunii "Pulsul zilei" din 3 aprilie 2019, au fost comentate și prezentate doar din perspectiva invitatului, situație de natură să afecteze imparțialitatea informării, echilibrul acesteia și posibilitatea publicului de a-și forma în mod liber propria opinie cu privire la subiectul adus în atenția sa.

Or, dispozițiile art. 66 din Codul audiovizualului impun asigurarea imparțialității, echilibrul opiniilor și punctelor de vedere, respectiv prezentarea unora aflate în opoziție, astfel încât opinia publicului referitor la subiectul de interes public prezentat să nu fie influențată.

Față de toate aceste aspecte, ținând cont de criteriile legale de individualizare a sancțiunii prevăzute la art. 90 alin. (4) din Legea audiovizualului, Consiliul a decis sancționarea radiodifuzorului cu somație publică.

În temeiul art. 91 alin. (1) și (2) din Legea audiovizualului nr. 504/2002, cu modificările și completările ulterioare, cu respectarea condițiilor de legalitate prevăzute de art. 15 din aceeași lege,

Consiliul Național al Audiovizualului adoptă următoarea

DECIZIE:

Art. 1 Radiodifuzorul SOCIETATEA ROMÂNĂ DE TELEVIZIUNE (licența audiovizuală nr. S-TV 29.3/30.01.2001 eliberată la 29.11.2018 și decizia de autorizare nr. 1267.0-3/15.03.2007 eliberată la 29.11.2018 pentru postul de televiziune TVR 1) **se sancționează cu somație publică de intrare în legalitate** pentru încălcarea dispozițiilor art. 66 din Decizia nr. 220/2011 privind Codul de reglementare a conținutului audiovizual, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2 În conformitate cu prevederile art. 93 alin. (3) din Legea audiovizualului, prezenta decizie poate fi atacată direct la secția de contencios administrativ a curții de

apel, fără a fi necesară formularea unei plângeri prealabile, în termen de 15 zile de la comunicare.

Art. 3 Potrivit dispozițiilor art. 93¹ alin. (1) și (2) din Legea audiovizualului nr. 504/2002, cu modificările și completările ulterioare, radiodifuzorul SOCIETATEA ROMÂNĂ DE TELEVIZIUNE, pentru postul TVR 1, are obligația de a transmite în următoarele 24 de ore de la comunicare, sonor și vizual, de cel puțin 3 ori, în intervalul orar 18.00 - 22.00, din care o dată în principala emisiune de știri, următorul text:

„Consiliul Național al Audiovizualului a sancționat cu somație postul TVR 1, deoarece emisiunea „Pulsul zilei”, din 3 aprilie 2019, în care au fost prezentate informații despre malpraxisul medical în România doar din perspectiva invitatului emisiunii, a fost difuzată cu încălcarea prevederilor art. 66 din Codul audiovizualului.

Potrivit prevederilor legale, informarea publicului în probleme de interes public trebuie să asigure imparțialitatea și echilibrul, favorizarea liberei formări a opiniilor, prin prezentarea principalelor puncte de vedere aflate în opoziție, în perioada în care problemele sunt în dezbatere publică.”

Vă atragem atenția că textul nu poate fi difuzat în calupuri de publicitate.

VICEPREȘEDINTE,

NICOLAIE BĂLAȘA-SORESCU

Serviciul Juridic, Reglementări și Relații Europene

Șef Serviciu, Dumitru Ciobanu